

BRUTAL PRINCE

ALVILÁGI ROMÁNC 1

A detailed watercolor illustration of strawberries and flowers. The strawberries are dark with prominent white seeds, and the flowers are light-colored with delicate petals. The background is a soft, textured wash of light colors.

BRUTAL PRINCE

Callum & Aida

SOPHIE LARK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Lark: *Brutal Prince – Brutal Birthright, Book 1*
Originally self-published in 2022 by Sophie Lark
This edition published in 2023 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

FORDÍTOTTA
Ladányi Klára

SZERKESZTETTE
Bukovenszki-Nagy Eszter

BORÍTÓTERV
Emily Wittig

ISBN 978-963-636-291-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Sophie Lark 2022, 2023
Cover and internal design © Sourcebooks
Cover and internal illustration © Line Maria Eriksen
Cover image © kues/DepositPhotos
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Ladányi Klára 2024

Ezt a könyvet azoknak ajánlom, akik elmesélték
nekem, hogy Aidából merítették erőt.
Aida a bennünk élő, megtörhetetlen lélek.
Ő az elszántság, hogy nevéssünk akkor is,
amikor az élet nehéz, és hogy soha, de soha
ne legyünk mások, mint önmagunk.
Maradjatok lármásak, ti csodás csajszyik!

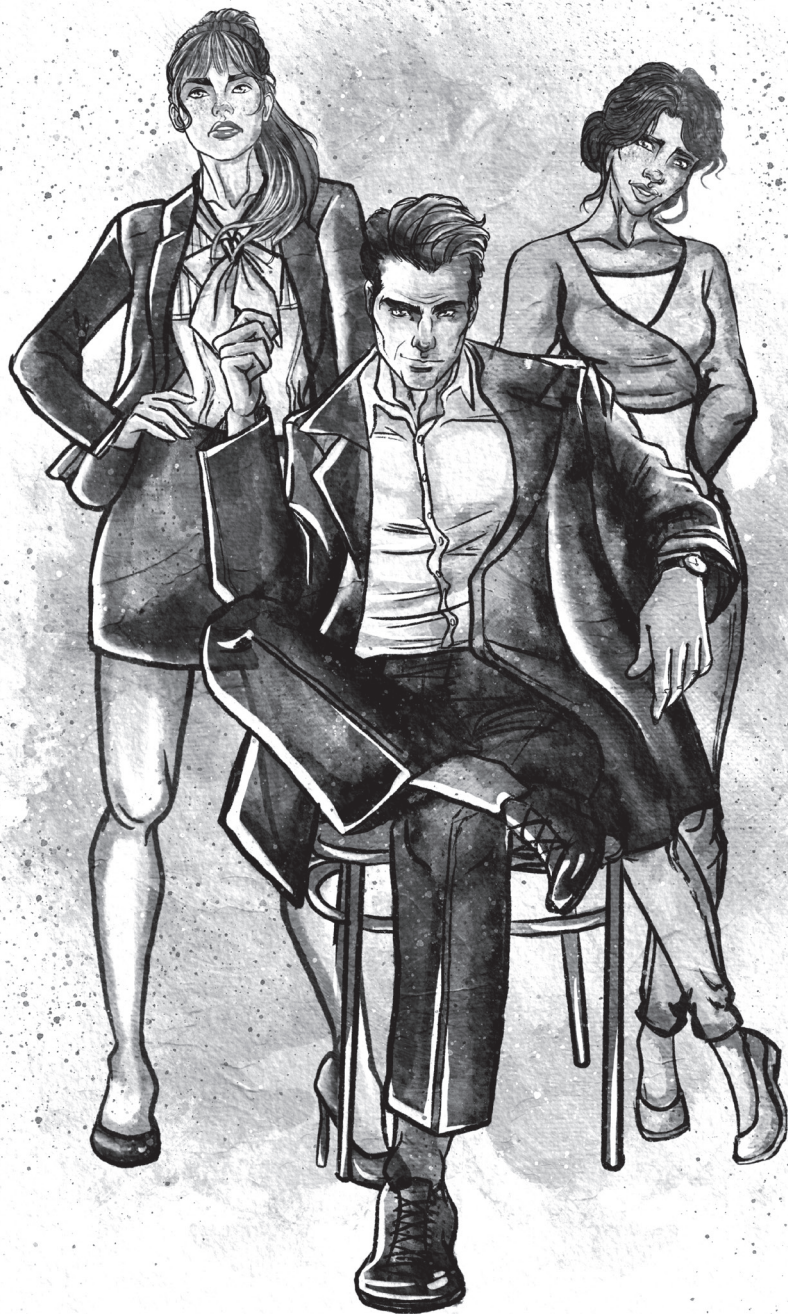
Puszyi:

A handwritten signature in black ink, reading "Sophie Lutz". The script is fluid and cursive, with the first letter of "Sophie" being a large, stylized capital 'S'.

A GALLÓK

A GRIFFINEK

Aida Gallo

TŰZIJÁTÉKVIRÁGOK NYÍLNAK a tó fölött, megdermednek a tiszta éjszakában, majd csillogó felhőkként hullanak alá és telepednek a vízfelszínre.

Az apám összerezzen az első robbanásnál. Nem szereti a hangos vagy váratlan dolgokat. Ezért is megyek az agyára időnként (rám mindkettő jellemző, még akkor is, amikor igyekszem jól viselkedni).

Látom a kék és arany fénytől megvilágított grimaszát. Ahha, határozottan ugyanilyen képet vág, amikor rám néz.
– Szeretnél bent enni? – kérdezi tőle Dante.

Mivel meleg az este, kint ülünk a teraszon. Chicago nem olyan, mint Szicília; minden adandó alkalmat ki kell használni, hogy a szabad ég alatt étkezzünk. Sőt, ha nem hallatszana alattunk a forgalom zaja, még azt is hihetnénk, hogy egy olasz szőlőkertben vagyunk. Az asztalt a három generációval korábban az óhazából hozott, rusztikus kerámia-tényérokkel terítették meg, a fejünk fölötti pergolát pedig sűrűn befutotta a vadszőlő, amit apám ültetett árnyékadónak.

A vadszőlőből nem lehet bort készíteni, de legalább dzsemnek jó.

Az apám megrázza a fejét.

– Jó itt – mondja kurtán.

Dante felmordul, majd tovább lapátolja a szájába a csirkét. Akkora a pasi, hogy a villa nevenségesen kicsinek tűnik a kezében. Mindig úgy eszik, mintha éhezne, és a tányérja fölé görnyed.

Dante a legidősebb, ezért ő ül az apám jobbján. Nero baloldalt foglal helyet, Sebastian mellett. Én az asztal végében ülök, ahol az anyám ülne, ha még élne.

– Milyen ünnep van? – kérdezi Sebastian, miközben egy újabb tűzijáték-sorozat repül a magasba.

– Nem ünnep van, hanem Nessa Griffin születésnapja – közlöm.

Griffinék fényűző birtoka a tó partján áll, a történelmi Gold Coast városrész szívében. Tűzijátékokat lövöldöznek, hogy a városban mindenki megtudja, az ő kis hercegnőjük partit tart. Mintha nem jelentették volna be már az olimpián és az Oscar-gálán is.

Sebastian nem tudja, mert nem figyel oda semmi másra a kosárlabdán kívül. Ő a legfiatalabb bátyám, és egyben a legmagasabb is. Teljes körű ösztöndíjat kapott a Chicagói Állami Egyetemre, ráadásul amikor meglátogatom a campuson, mindig észreveszem, van olyan jó, hogy a lányok nevetgélve megbámulják, akármerre megy, néha pedig még a bátorságukat is összeszedik, és aláírást kérnek tőle a pólójukra.

– Minket hogyan nem hívtak meg? – kérdezi Nero szarkasztikusan.

Azért nem hívtak meg bennünket, mert kibaszottul utáljuk Griffinéket, és ők is minket.

A vendéglistát gondosan állították össze, tele a társasági élet krémjével és politikusokkal, míg másokra a hasznosságuk vagy a honoráriumuk miatt esett a választás. Nem hinném, hogy Nessa ismerné akármelyiküket is.

Azért nem hullatom a könnyemet érte. Azt hallottam, az apja Selena Gomezt hívta meg fellépni. Igaz, nem egy Halsey, de azért elég jó.

– Mi hír az Oak Street Towerről? – kérdezi a Papa Dantétól, miközben lassan és pedánsan felvágja a parmezános csirkéjét.

Nagyon is jól tudja, mi a helyzet a Oak Street Towerrel, a Gallo Építővállalat minden egyes lépését számontartja. Csak azért vált témát, mert a gondolat is irritálja, hogy Griffinék pezsgőt iszogatnak, és brókermegállapodásokat kötnek Chicago társasági elitjével.

Én leszarom, mit csinálnak Griffinék. Azt viszont nem szeretem, ha nélkülem mulat bárki.

Ezért, miközben az apám és Dante a toronyról dörmögnek, odasuttogok Sebastiannak:

– Oda kellene mennünk.

– Hova? – kérdezi gyanútlanul, majd felhajt egy nagy pohár tejet. Mindenki más bort iszik. Sebastian igyekszik jó formában maradni a kocogáshoz meg a felüléshez, vagy mi a faszt csinálnak edzés címén a langaléta ogre csapattársaival.

– El kéne mennünk a buliba – mondom halkán.

Nero hirtelen felélénkül. Ő mindig szívesen keveredik bajba.

– Mikor? – kérdezi.

– Rögtön vacsora után.

– Nem vagyunk rajta a listán – ellenkezik Sebastian.

– Jesszus! – A szememet forgatom. – Néha elgondolkozom, Gallo vagy-e egyáltalán. Nem mersz átmenni az úton sem, ha nincs zebra?

A két legidősebb bátyám igazi gengszter. Ők intézik a családi vállalkozás piszkosabb részét. Sebastian azonban azt hiszi, az NBA-be megy. Teljesen más világban él, mint mi. Igyekszik jó fiú és törvénytisztelő állampolgár lenni.

Ám ő áll hozzám korban a legközelebb, és talán ő a legjobb barátom is, habár az összes bátyámat szeretem. Ezért csak visszavigyorog rám, és azt kérdezi:

– Megyek én is, mi?

Dante szigorú pillantást vet ránk. Továbbra is az apánkkal beszélget, de tudja, hogy tervezünk valamit.

Mivel mind megettük a csirkét, Greta kihozza a panna cottát. Úgy egy évszázada ő a házvezetőnőnk. Ő a második kedvenc személyem Sebastian után. Greta erős és szép, a haja inkább már ősz, mint vörös.

Az én panna cottámat málna nélkül készítette, mert tudja, hogy a magja miatt nem szeretem, és nem zavarja, hogy egy elkényeztetett csitri vagyok. Megragadom a kezét, és arcon csókolom, amikor lerakja elem a desszertet.

– El fogom ejteni miattad a tálcát! – mondja, miközben próbál lerázni.

– Még egyszer sem ejtetted el az életben! – közlöm vele.

Az apámnak kurvára egy örökkévalóságba telik, mire megeszi a desszertet. A borát kortyolgatja, és megállás nélkül beszél a villamosipari dolgozók szakszervezetéről. Esküszöm, Dante szándékosan tartja szóval, csak hogy minket bosszantson. Amikor ilyen formális vacsorákra jövünk össze, a Papa elvárja, hogy egészen a végéig maradjunk. Ráadásul telefonozni sem szabad az asztalnál, ami gyakorlatilag egy kínzással ér fel, mert folyamatosan érzem, ahogy a készülék megreppen a zsebemben, a jó ég tudja, kitől jövő üzenetek miatt. Remélhetőleg nem Oliver írt.

Három hónappal ezelőtt szakítottam Oliver Castle-lel, de nem fogja az adást. Lehet, hogy inkább fejbe kéne kólintanom egy péklapáttal, ha nem hagy fel a bosszantásommal.

A Papa végre befejezi az evést, mire mindenki felnyalából annyi tányért és edényt, amennyit csak elbír, hogy betegyük a mosogatóba Gretának.

Ezután a Papa a dolgozószobájába megy egy második pohár italért, miközben Sebastiannal és Neróval lesurranunk a földszintre.

Elmehetünk szombat esténként, hiszen mind felnőttek vagyunk (én épphogy). Mégsem szeretnénk, hogy a Papa megkérdezze, *hova* megyünk.

Nero kocsijába ülünk, mert egy király '57-es Chevy Bel Airje van, és a lehúzott tetővel furikázni igazán szórakoztató lesz.

Nero gyújtást ad, mire a felvillanó fényszóró sávjában meglátjuk Dante behemót sziluettjét. Épp előttünk áll összefonott karral, és úgy néz ki, mint Michael Meyers, amint épp legyilkolni készül bennünket.

Sebastian megugrik, én pedig felsikoltok.

– Elállod az utat – közli szárazon Nero.

– Ez rossz ötlet – mondja Dante.

– Miért? – kérdezi Nero ártatlanul. – Csak kocsikázni megyünk.

– Igen? – Dante nem mozdul. – Egyenesen a Lake Shore Drive-ra.

Nero taktikát vált.

– És ha igen? – kérdi. – Csak valami tizenhat éves születésnapos zsúrja van.

– Nessa tizenkilenc – javítom ki.

– Tizenkilenc? – Nero undorodva megcsóválja a fejét. – Egyáltalán miért..., hagyjuk! Ez biztos valami hülye írdolog. Vagy csak egy ürügy a felvágásra.

– Indulhatunk? – kérdezi Sebastian. – Nem akarok sokáig maradni.

– Szállj be, vagy húzz el az útból! – mondom Danténak.

Még egy percig bámul minket, aztán vállat von.

– Jó – feleli –, de én ülök az anyósülésen.

Szó nélkül hátramászom, és átadom a helyet Danténak. Nem nagy ár azért, hogy rávegyem a bátyámat, csatlakozzon a hívatlan vendégek csapatába.

Lecsorgunk a LaSalle Drive-on, és élvezzük a kocsiba beáramló meleg, kora nyári levegőt. Nero szíve fekete, egy igazi kegyetlen alak, de ezt a vezetési stílusa alapján senki nem mondaná meg. A volánnál olyan simulékony, nyugodt és óvatos, akár egy kisbaba.

Talán ez azért van, mert szereti a Chevyt, és vagy ezer órát dolgozott rajta. Vagy talán csak a vezetés nyugtatja meg. Akárhogy is, szeretem nézni, ahogy kinyújtott keze a kormányon pihen, a szél hátrafújja fényes, sötét haját, a szemét pedig félig lehunyja, akár egy macska.

Nincs messze a Gold Coast. Igazából szinte szomszédok vagyunk. Mi az Old Townban lakunk, ami onnan közvetlenül északra van. Ettől függetlenül a két környék nem igazán hasonlít. Mindkettő előkelő a maga módján; a mi házuk a Lincoln Parkra néz, az övék a tóra. Ám az Old Town, hát, ahogy a neve is sugallja, kurvára régi. A mi házuk a viktoriánus korban épült. Az utcánk csendes, és tele van hatalmas, öreg tölgyfákkal. Közel lakunk a Szent Mihály-templomhoz, amiről az apám konkrétan úgy hiszi, hogy isteni közbeavatkozással menekült meg a chicagói tűzvészről.

A Golden Coast a legfelkapottabb mostanában. Tele van flancos üzletekkel, éttermekkel és Chicago leggazdagabb kurafijainak palotáival. Úgy érzem, harminc évet ugrottam előre az időben csak azzal, hogy itt kocsikázunk.

Sebastiannal és Neróval arra gondoltunk, hogy a Griffin-birtok hátuljánál szökünk be, esetleg ellopunk néhány cateringes egyenruhát. Dante természetesen nem vesz részt ehhez hasonló ostobaságokban. Ő csak a biztonsági őr kezébe csúsztat öt darab százdolláros bankjegyet, hogy „megtalálja” a nevünket a listán, mire a pasas int, hogy menjünk be.

Már azelőtt tudom, milyen Griffinék háza, hogy meglát-nám, mert hatalmas hírverés volt körülötte, amikor néhány évvel ezelőtt megvették. Akkoriban ez számított a legdrágább lakóingatlanak Chicagóban. Ezernégyszáz négyzetméter laza huszonnyolcmillió dollárért.

Az apám rosszállóan megjegyezte, mennyire jellemző az írekre, hogy a pénzükkel kérkednek. „Egy ír képes felvenni egy ezerkétszáz dolláros öltönyt úgy, hogy egy pohár sörre sincs pénz a zsebében”, mondta.

Ez akár így van, akár nem, Griffinék annyi pohár sört tudtak venni, amennyit csak akartak. Volt elég fölösleges pénzük, és most szó szerint elszórták a Disney Worldöt megszegyenítő tűzijátékuk formájában.

Engem viszont ez nem érdek. Elsősorban a drága pezsgőből szeretnék, amit a pincérek visznek körbe, azután a büféasztalon feltornyozott valamiket megkóstolni. Csőd-be fogom vinni ezeket a sznob faszokat azzal, hogy a saját testsúlyomnak megfelelő mennyiségű rákot és kaviárt eszem, mielőtt elmegyek innen.

A parti odakint a buja zöld gyepen zajlik. Tökéletes hozzá az este (egy újabb bizonyíték az írek szerencséjére). Az em-

berek nevetnek és beszélgetnek, miközben a fejüket tömik, sőt, egy kicsit táncolnak is, habár még nem Selena Gomez van a színpadon, csak egy mezei DJ.

Azt hiszem, át kellett volna öltöznöm. Egyetlen árva lányt sem látok, akin ne lenne csillogós partiruha és magas sarkú. Csakhogy az rohadtul bosszantó lenne a puha fűben, úgy-hogy örülök, hogy szandált és rövidnadrágot viselek.

Meglátom Nessa Griffint. Emberek veszik körül, akik gratulálnak neki azért a hatalmas teljesítményért, hogy életben maradt tizenkilenc éven át. Nessa egy csinos, egyszerű és bohém krémszínű nyári ruhában van. Világosbarna haja a vállára omlik, a bőre egy kissé lesült, az orrát a szokásosnál több szepelő borítja, mintha egész délelőtt kint lett volna a tavon. Belepirul a rá irányuló figyelembe, aranyosnak és boldognak tűnik.

Őszintén szólva az összes Griffin közül Nessa a legjobb. Ugyanabba a középiskolába jártunk. Nem kifejezetten voltunk barátok, mivel ő egy évvel alattam járt, és egy kis jótét lélek. De elég rendesnek tűnt.

A nővére azonban...

Már látom is Rionát. Egy pincéernőt korhol olyan durván, hogy szegény lány sír. Riona Griffin egy merev, egyenes szabású, testhezálló ruhát visel, ami inkább illik egy tárgyalóterembe, mint egy kertipartira. A haját még a ruhájánál is szorosabb lófarcokba fogta. Senkit nem ismertem, akihez ennyire nem illett a vörös haj, mintha a genetika igyekezett volna némi játékosságot csempészni belé, Riona meg erre azt mondta volna, hogy *„én az életben egy átkozott percig sem fogok szórakozni, köszönöm szépen!”*

Úgy néz végig a vendégeken, mintha szeretné becsomagolni és felcímkézni a fontosabbakat. Megfordulok, hogy teleszedjem a tányéromat, mielőtt még észrevenne.

A testvéreim abban a pillanatban szétszéledtek, hogy megérkeztünk. Látom Nerót egy csinos szőkével flörtölni a táncparketten. Dante a bárpulthoz ment, mert ő nem fog csajos pezsgőt inni. Sebastian teljesen eltűnt, ami nem egyszerű, ha százkilencvennyolc centi vagy. Gondolom, találkozott néhány ismerősével. Sebastiant mindenki szereti, mindenhol vannak barátai.

Ami engem illet, pisilnem kell.

Griffinék hozattak egy sor kültéri vécét, amit diszkrétan a telek hátsó végében helyeztek el, és egy áttetsző baldachinnal takartak le. Csakhogy én nem fogok egy pottyantósba pisilni, akkor sem, ha puccos. Egy rendes Griffin-mosdóban fogok, ahol ők maguk is lerakják a liliumfehér hátsójukat. Ráadásul így lehetőségem lesz körülnézni a házukban.

Hát, ez némi manőverezést igényel. A ház bejáratánál még több biztonsági őr áll, nálam meg nincs kenőpénz. Ám amint a vállamra dobok egy textilszalvétát, és ellopom a sírós pincérnő hátrahagyott tálcáját, már csak annyit kell tennem, hogy felpakolok néhány üres poharat, és egyenesen a konyhába lopódzom.

A poharakat jó munkaerőhöz híven leteszem a mosogatónál, aztán besurranok a házba.

Aztapaszta! Kibaszott szép ez a ház! Mármint tisztában vagyok vele, hogy halálos ellenségeknek kellene lennünk, de azért tudom értékelni az olyan házakat, amik jobban ki vannak cicomázva, mint amelyet az *Élet a világ végén*ben, vagy a *Nemzetközi házvadászok*ban láttam.

Egyszerűbb, mint amire számítottam, tele van krémszínrel, sima falakkal és alacsony, modern fabútorokkal, a lámpák pedig iparművészeti alkotásoknak látszanak.

Sok a valódi műalkotás is mindenféle; színes blokkoknak kinéző festmények és egymásra halmozott formák alkotta szobrok. Nem vagyok teljesen műveletlen, tudom, hogy az a festmény vagy egy Rothko, vagy annak akar látszani. De azt is tudom, hogy én nem tudnék ilyen szépen berendezni egy házat akkor sem, ha száz évem és kimeríthetetlen költségvetésem lenne rá.

Határozottan örülök neki, hogy beosontam végére.

A hall végén található a legközelebbi mosdó. Bizony, ez a luxus iskolapéldája; finom levendulás szappan, puha, lágy törölközők, a csapból tökéletes hőmérsékletű víz folyik, se nem túl hideg, se nem túl meleg. A Griffin család tagjai valószínűleg mind saját fürdőszobával rendelkeznek. Sőt, biztos eltévednek ebben a labirintusban, amikor becsicscentenek.

Amikor végzek, tudom, hogy vissza kellene mennem a kertbe. Megvolt a kis kalandom, semmi értelme kísértetni a sorsot.

Ehelyett azon kapom magam, hogy a széles, íves lépcsőn haladok az emelet felé.

A földszint túl formális és steril volt, mint egy bemutatóterem. Látni akarom, hol élnek ténylegesen ezek az emberek.

A lépcsőtől balra egy szobát találok, biztosan Nessaé. A helyiség kellemes és nőies, tele könyvekkel, plüssökkel és rajzeszközökkel. Egy ukulele fekszik az éjjeliszekrényen, az ágy alatt pedig több pár, sietve lerúgott sportcipő. Az egyetlen, ami nem tiszta és új, a szalagjánál fogva az ajtókilincsre fellógatott balettcipő. Azt rohadtul szétnyűtték, az orrán kilyukadt a szatén.

Nessa szobájával szemben valószínűleg Rionáé van. Ez a helyiség nagyobb és kifogástalanul rendezett. Itt semmi nem árulkodik hobbiról, csak néhány gyönyörű ázsiai akvarellt

látok a falon. Csalódott vagyok, hogy Riona semmilyen régi trófeát, sem medált nem tart a polcokon. Pedig határozottan olyan típusnak látszik.

A lányok szobáján túl van a szülői háló. Oda nem megyek be. Helytelennek tűnik, több szempontból is. Lennie kell egy bizonyos határnak, amit nem lépek át, amikor valaki más házában nézelődöm.

Úgyhogy az ellenkező irányba fordulok, és egy hatalmas könyvtárban találok magamat.

Na, ez az a fajta titokzatos szarság, amiért idejöttem! Mit olvas a Griffin család? Teli vannak bőrkötéses klasszikusokkal, vagy titokban Anne Rice-rajongók? Csak egyféleképpen derülhet ki...

Úgy tűnik, az életrajzokat, az építészeti fél téglákat és igen, a klasszikusokat részesítik előnyben. Egy egész szekciót szenteltek a híres, régi ír szerzőknek, mint James Joyce, Jonathan Swift és George Bernard Shaw. Anne Rice nincs, de legalább Bram Stoker igen.

Ó, odanézenek, még egy dedikált példányuk is van a *Dublini emberekből!* Nem érdekel, ki mit mond, senki nem érti azt a kurva könyvet. Minden ír benne van, úgy tesznek, mintha egy irodalmi mestermű lenne, pedig biztosra veszem, hogy szintiszta zagyvaság az egész.

Az egész falat betöltő könyvespolcokon kívül a helyiség tele van tömzsi bőrfotelekkel, hármat a nagy kőkandalló köré helyeztek. A meleg időjárás ellenére ég benne a tűz, habár csak egy kicsi. Nem gázzal fűtenek itt, valódi nyírfahasábokkal gyújtottak be, aminek finom az illata. A kandalló fölött egy csinos nő portréja függ, alatta a párkányon különböző tárgyak sorakoznak, köztük egy kandallóóra és egy homokóra. A kettő között egy régi zsebóra fekszik.

Felveszem a párkányról. Meglepően nehéz, a fém meleg tapintású, nem hideg. Nem tudom megállapítani, hogy rézből vagy aranyból készült-e. Még mindig lóg róla lánc, bár úgy tűnik, mintha az eredeti hosszának már csak a fele lenne meg. A burkolata gravírozott, de olyan elnyűtt, hogy nem tudom megállapítani, milyen minta volt rajta. Fogalmam sincs arról sem, hogyan kell kinyitni.

A zárjával babrálok, amikor zajt hallok a folyosón, egy halk kattánót. Gyorsan a zsebembe süllyesztem az órát, és bebújok az egyik fotel mögé, amelyik a legközelebb áll a tűzhöz.

Egy férfi jön be a könyvtárba. Magas, barna hajú, nagyjából harmincéves. Tökéletes szabású öltönyt visel, és elképesztően ápolt. Jóképű, de amolyan merev módon, mint aki simán kilökne a mentőcsónakból, ha nem lenne elég hely. Talán még azért is, ha elfelejtettél fogat mosni.

Igazából még nem találkoztam ezzel a pasassal, de biztosra veszem, hogy ő Callum Griffin, a legidősebb Griffin testvér. Tehát kábé az egyik legrosszabb ember, aki rajtakaphat a könyvtárban.

Sajnos úgy tűnik, egy darabig maradni akar. Leül a fotelbe velem szemben, és elkezd olvasni az e-mailjeit a telefonján. Egy pohár whiskey-t tart a kezében, és belekortyol. Ezt a hangot hallottam, ahogy a jégkockák összekoccantak.

Elképesztően szűk és kényelmetlen a fotel mögött. A szőnyeg a fapadlón nem túl puha, nekem pedig gombóccá kell kuporodnom, hogy a karosszék mögül egyik oldalon se kandikáljon ki a fejem vagy a lábam. Ráadásul baromi meleg van a tűz közelében.

Hogy a pokolba fogok kijutni innen?

Callum kortyol, majd olvas. Kortyol, olvas, kortyol, olvas. Ezenkívül csak a nyírfa ropogása hallatszik.

Meddig fog itt ülni? Nem maradhatok örökké. A bátyáim bármikor a keresésemre indulhatnak.

Nem tetszik, hogy itt ragadtam. Kezdek izzadni a melegtől és a stressztől. A jég Callum poharában olyan hűvösnek és üdítőnek hangzik.

Istenem, inni akarok, és elmenni innen!

Hány kibaszott e-mailje van?

Idegesen és bosszúsan előállok egy tervvel. Valószínűleg ennél nagyobb hülyeséget még soha nem eszeltem ki.

Benyúlok magam mögé, és megragadom a függönyről lógó zsinórt. A vastag, aranyszínű kötelet a zöld bársonyfűggönyhöz rögzítették.

Ha elhúzom ameddig csak lehet, épp hozzá tudom érinteni a rostély széléhez, egyenesen bele a parázsba.

Azt tervezem, hogy meggyújtom annyira, hogy elkezdjen füstölni, ezzel elterelve Callum figyelmét, én pedig a fotel másik végénél kiosonok az ajtón. Ez a zseniális ötletem.

Ám mivel ez nem egy kibaszott Nancy Drew-regény, a következő történik valójában.

A zsinór úgy lángra kap, mintha benzinbe mártották volna, és megégeti a kezemet. Elengedem a madzagot, mire az visszalendül a függönyhöz. Ezután a függöny is felgyullad, mintha papírból lenne. Egy pillanat alatt a plafonig ér a tűz.

Ezzel aztán sikerül elterelni Callum Griffin figyelmét. Talpra szökken, és felborítja a fotelt. Viszont a figyelemelterelésem miatt le kell mondanom az óvatosságról, hiszen muszáj elhagynom a rejtekhelyemet, hogy kirohanjak a helyiségből. Nem tudom, Callum meglátott-e, vagy sem, de nem is érdekel.

Eszembe jut, hogy keresnem kellene egy poroltót, vizet vagy valamit. Az is eszembe jut, hogy azonnal ki kéne jutnom innen a picsába.

Ez a gondolat győzedelmeskedik végül. Maximális sebességgel szaladok le a lépcsőn.

A lépcső alján belerohanok valakibe, és majdnem fellököm. Nero az, nyomában a csinos szőkével. A lány haja tiszta kóc, Nero nyakát pedig rúzsoltok borítják.

– Jesszus! – mondom. – Ez egy új rekord? – Biztos vagyok benne, hogy úgy nyolc másodperccel ezelőtt találkoztak.

Nero vállat von, sármos arcán halvány mosoly fut át.

– Talán – feleli.

Füst hömpölyög át a korlát fölött. Callum Griffin oda-fent kiabál a könyvtárban. Nero értetlenül pillant fel a lépcsőn.

– Mi folyik...

– Ne foglalkozz velem! – mondom, és megragadom a karját. – El kell húznunk innen!

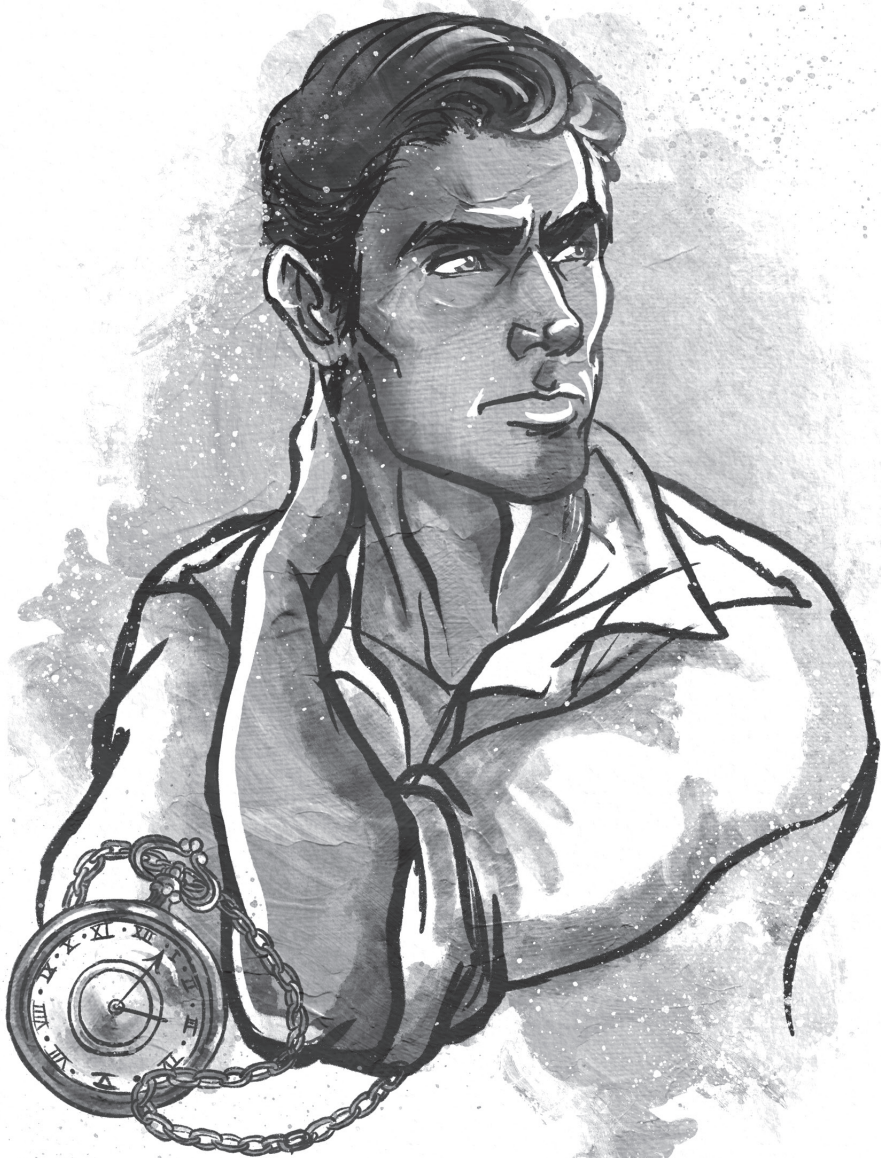
A konyha felé kezdem vonszolni, de nem tudom teljesen megfogadni a saját tanácsomat. Hátrapillantok a vállam fölé, és meglátom a lépcső tetején Callum Griffint, aki gyilkos pillantással mered ránk.

Keresztülrohanunk a konyhán, közben felborítunk egy tálca szendvicset, aztán kivágtatunk az ajtón a kertbe.

– Te megkeresed Sebastiant, én hozom Dantét! – mondja Nero. Egy szó nélkül hátrahagyja a szőke lányt, és átkocog az udvaron.

Én az ellenkező irányba szaladok, és a legfiatalabb bátyám nyúlánk alakját keresem.

A villában felharsan a tűzjelző.

Callum Griffin

NESSA PARTIJA alig egy óra múlva kezdődik, de én még mindig össze vagyok zárva a szüleimmel az apám dolgozószobájában. Ez az egyik legnagyobb helyiség a házban, még a szülői hálónál és a könyvtárnál is nagyobb. Ráadásul találó is, mivel a családuink középpontjában az üzlet áll, ami a Griffin klán elsődleges célja. Szinte biztosra veszem, hogy a szüleim csak azért vállaltak gyerekeket, hogy legyen kiknek leosztani a birodalmuk különböző szerepköreit.

Biztosan több gyereket szerettek volna. Riona és köztem négy év a korkülönbség, Riona és Nessa között pedig hat. Ezekben az időszakokban anyámnak hét sikertelen terhessége volt, melyek mindegyike vetéléssel vagy halvaszületéssel végződött.

A meg nem született gyermekek súlya mind az én vállamat nyomja. Én vagyok a legidősebb és az egyetlen fiú. A Griffin férfiak dolgát csak én végezhetem be. Én vagyok az egyetlen, aki továbbviszi a nevünket és az örökségünket.

Rionát bosszantaná, ha ezt hallaná. Feldühíti minden olyan célzás, hogy különböznénk csak azért, mert idősebb

vagyok, és férfi. Esküszik, hogy soha nem megy férjhez, és nem változtatja meg a nevét. És nem szül gyereket sem. Ez nagyon bosszantja a szüleinket.

Nessa sokkal simulékonyabb. Mindenkinek meg akar felelni, és semmi olyat nem tenne, amivel bántaná drága édesanyánkat és édesapánkat. Sajnos egy kibaszott fantáziavilágban él. Annyira aranyos és vajszívű, hogy a leghalványabb fogalma sincs arról, mibe kerül ezt a családot hatalmon tartani. Úgyhogy gyakorlatilag használhatatlan.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne törődnék vele. Természeténél fogva annyira jó, hogy lehetetlen nem szeretni őt.

Örülök, hogy ma boldognak látom. Teljesen odavan a partitól, habár ennek alig van köze hozzá. Ide-oda szalad, megkóstol minden desszertet, megcsodálja a dekorációt, és fogalma sincs arról, hogy a rendezvénynek az egyetlen célja, hogy támogatókat szerezzünk a 43. választókerület önkormányzati képviselője címért folytatott választási kampányomhoz.

Egy hónap múlva lesz a választás. A 43. kerületbe az egész Lakefront beletartozik: a Lincoln Park, a Gold Coast és az Old Town is. A polgármesteré mellett ez a legbefolyásosabb pozíció Chicago városában.

Az elmúlt tizenkét évben Patrick Ryan töltötte be a tisztséget, amíg ostoba módon börtönbe nem juttatta magát. Előtte az édesanyja, Saoirse Ryan szolgált itt tizenhat éven keresztül. Ő sokkal jobban csinálta, és látványosan ügyesebben elkerülte, hogy rajtakapják, amint a mézesbödönbe nyúlkál.

Sok tekintetben jobb képviselőnek lenni, mint polgármesternek. Olyan, mintha az ember a körzet császára lenne. Az előljárói privilégiumnak köszönhetően övé az utolsó szó a telekminősítésre, az ingatlanfejlesztésre, a kölcsönökre,

a segélycsomagokra, a törvénykezésekre és a közléstítményhálózatra. Pénzt keres nyíltan, mellékesből és mindenho-
gyan. Minden rajta megy keresztül, és mindenki szívessé-
ggel tartozik neki. Szinte lehetetlen a lebukás.

És mégis, ezek a kapzsi faszok akkora zajjal csinálják a ké-
tes ügyleteiket, hogy sikerül a saját fejükre hozniuk a bajt.
A szomszédos 20. kerület legutóbbi négy önkormányzati
képviselője közül három börtönbe került, beleértve a jelen-
legi tisztviselőt is.

Csakhogy én nem járok majd így. Meg fogom szerezni ezt
a pozíciót. Az irányításom alá vonom Chicago leggazdagabb
és legbefolyásosabb körzetét. Azután pedig célba veszem az
egész átkozott város polgármesteri hivatalát.

Mert ezt teszik a Griffinek. Terjeszkedünk és építkezünk.
Soha nem állunk meg. És soha nem kapnak el bennünket.

Az egyetlen gond, hogy a pozícióra nem én pályázom
egyedül. Természetesen, hiszen ez a hatalom koronaékszere
a városban.

A két másik fő esélyes Kelly Hopkins és Bobby La Spata.

Hopkins nem okozhat problémát. Ő egy korrupcióelle-
nes jelölt, aki egy nagy rakás hülye ígérettel kampányol,
hogy majd kifizéri a Városházát. Fiatal, idealista, és fogal-
ma sincs róla, hogy egy cápákkal teli akváriumban úszkál
húsruhában. Őt könnyedén megsemmisítem.

La Spata azonban már nagyobb kihívás.

Őt sokan támogatják, köztük a villamosipari dolgozók és
a tűzoltók szakszervezete, illetve az olaszok. Valójában senki
nem kedveli őt, mert egy nagyhangú, dagadt pöcs, aki vagy
részeg, vagy épp egy újabb szeretővel kapják rajta. Ám tudja,
kiket kell megkenni. Már régóta jelen van a politikában, és
sokan tartoznak neki szívességgel.

Paradox módon tőle nehezebb lesz megszabadulni, mint Hopkinstól, aki bízik a patyolattiszta imázsában. De amint elő-
ások (vagy fabrikálok) róla valami mocskot, a süllyesztőben
végzi.

Ezzel ellentétben La Spata hibáit mindenki ismeri. Az
nem újdonság. Ő már annyira züllött, hogy nem várnak
tőle jobbat. Másik irányból kell térdre kényszerítenem.

Erről beszélgetünk a szüleimmel.

Az apám az íróasztalának dől karba font kézzel. Magas és
fitt, ősz haját stílusosan vágatja, szarukeretes szemüvege in-
tellektuális külsőt kölcsönöz neki. Az ember soha nem gon-
dolná, hogy verőemberből jutott idáig, aki térdkalácsokat
zúzott a Horseshoe-ban, amikor valaki nem fizette ki a tar-
tozását.

Az anyám vékony, kis termetű, és fényes bubifrizurája
van. Az ablaknál áll, onnan figyeli a partiszervezések elő-
készületeit a kertben. Tudom, hogy szeretne mielőbb le-
menni, de erről semmit nem szól majd a megbeszélésünk
végéig. Lehet, hogy igazi társaságbelinek tűnik, de ő is
ugyanannyira szívéen viseli a vállalkozásunk apró-cseprő
dolgait, mint én.

– Feltétlenül beszélj Cardenasszal! – mondja az apám. –
Ő irányítja a tűzoltók szakszervezetét. Ahhoz, hogy meg-
nyerjük a támogatását, gyakorlatilag meg kell veszteget-
nünk. De csak óvatosan, mert szeret úgy tenni, mintha ő fő-
lötte állna az ilyesminek. Marty Ricónak meg kell ígérni,
hogy változtatunk a Wells Street-i telekminősítésen, hogy
felhúzhassa oda a társasházait. Természetesen eltekintünk
a megfizethető lakhatás követelményétől. Leslie Dowell is
itt lesz, de nem tudom biztosan, mit...

– Az alapítványi iskolák bővítését akarja – veti közbe azonnal az anyám. – Ha ezt biztosítod neki, az oktatási bizottság összes asszonyát melléd állítja.

Tudtam, hogy onnan hallgatózik.

– Riona elintézi William Callahant – mondom. – A pasas évek óta odavan érte.

Az anyám összepréseli az ajkát. Szerinte nem méltó hozzánk a szexuális vonzerőnket eszközként felhasználni. Csak hogy téved. Minden méltó hozzánk, ha eredménnyel jár.

Amint végigvesszük azokat, akikkel a partin jópofiznunk kell, készen állunk, hogy szétszéledjünk, és munkához lássunk.

– Van még valami? – kérdezem az apámtól.

– A ma estével kapcsolatban nincs – mondja. – De hamarosan beszélnünk kell a *Braterstwó*ról.*

Grimaszolok.

Mintha nem lenne épp elég bajom, még a lengyel maffia is egyre erősebben szúrja a szememet. Ezek kibaszott vadállatok. Nem értik, hogyan működnek a dolgok a modern korban. Ők még mindig abban az időben élnek, amikor a nézeteltéréseket úgy intézik el, hogy levágják és a folyóba hajtják az ember kezét.

Mármint ezt én is megtenném, ha muszáj, de legalább próbálok megállapodásra jutni, mielőtt idáig fajulna a dolog.

– Mi van vele? – kérdezem.

– Tymon Zajac találkozni akar veled.

Hezitálok. Ez komoly. Zajac a nagyfőnök. A Bogotai Mészáros. De én nem akarom, hogy bejöjjön az irodámba.

* Testvériség (lengyel)

– Hadd térjünk vissza erre holnap! – mondom az apámnak. Ma este nem bírok ilyesmire gondolni.

– Rendben – feleli, majd kihúzza magát, és megigazítja a zakóját.

Az anyám végigméri, hogy biztosan csinos legyen, aztán rám néz.

– Ez lesz rajtad? – kérdezi, miközben felvonja az egyik tökéletesen formázott szemöldökét.

– Miért? – kérdezek vissza.

– Egy kissé formális.

– Apán is öltöny van.

– Úgy érti, egy temetkezési vállalkozóra hasonlítasz – jegyzi meg az apám.

– Fiatal vagyok. Érettnek akarok tűnni.

– De attól még elegánsnak kell lenned – mondja.

Felsőhajtok. Nagyon is tisztában vagyok az imázs fontosságával. Nemrégiben kezdtem rövidere nyírni az arcszőrzetemet, az asszisztensem javaslatára. De annyira fárasztó tud lenni napi háromszor, az alkalomhoz illően átöltözni.

– Megoldom – ígérem.

Amint kilépek a dolgozószobából, megpillantom Rionát. Már a partihoz öltözött. Rám hunyorog.

– Mit csináltatok odabent? – kérdezi gyanakvóan. Utálja, ha bármiből kihagyják.

– Átvettük a ma esti stratégiát.

– Engem miért nem hívtatok?

– Mert én indulok az előljárói tisztségért, és nem te.

Az arcán egy-egy élénk folt jelenik meg, ami kis kora óta a megbántottságát jelezte.

– Szükségem van rád, hogy beszélj Callahannel – mondom, hogy elsimítsam a dolgot. Hogy tudassam vele, fontos. – Támogatni fog engem, ha te kéred rá.

– Ez így van – feleli gögösen Riona. Tudja, hogy az ujjaköré csavarta a rendőrkapitányt. – Igazából nem néz ki rosszszul – jegyzi meg. – Kár, hogy olyan a lehelete.

– Akkor ne állj hozzá túl közel.

Bólint. Riona jó katona. Soha nem okoz csalódást.

– Hol van Nessa? – kérdezem.

Vállat von.

– A jó ég tudja, merre rohangál. Egy csengettyűt kéne ráaggatnunk.

– Nos, ha látod, küldd hozzám!

Még nem köszöntöttem fel Nessát, és az ajándékát sem adtam át. Rohadtul elfoglalt voltam.

Felkocogok a lépcsőn, majd végigmegyek a folyosón a lakosztályom felé. Nem vagyok oda érte, hogy még harmincévesen is a szüleimmel élek, de sokkal kényelmesebb így együtt dolgozni. Mellesleg a kerületben kell élni ahhoz, hogy valaki önkormányzati képviselő lehessen, nekem pedig most nincs időm lakást vadászni.

Legalább az én szobám a ház ellenkező végében van, mint a szülői háló. Ráadásul nagy és kényelmes; egy falat kibontottunk, amikor visszajöttem a főiskoláról, így lett saját fürdőm és egy közvetlen kapcsolatos dolgozószobám. Szinte már egy apartmanhoz hasonlít, amit a hatalmas könyvtár választ el a többiek szobájától.

Odalentről hallom, hogy érkeznek a vendégek. Átveszem az új Zenya öltönyömet, majd visszamegyek a földszintre elvegyülni.

Minden simán megy, ahogy az általában lenni szokott anya irányítása alatt. Látom a fényes haját a kert másik végében, és hallom könnyed, visszafogott nevetését, miközben veszi a fáradtságot, hogy körbejárjon a legunalmasabb és legfontosabb vendégek között.

Én végigveszem a listámon szereplő Cardenast, Ricót és Dowellt, amint megérkeznek.

Úgy egy órával később kezdődik a tűzijáték. Összehangolták a naplementével, hogy a ragyogó robbanások kitűnjenek az éppen besötétült égbolton. Nyugodt az este, a tó tükörsima. A felszínén ugyancsak megjelenik a tűzijáték.

A vendégek többsége a látványosságot nézi, arcukat megvilágítják a fények. A szájukat meglepetten eltájtják.

Én nem nézem, inkább kihasználom az alkalmat, hogy végigfuttassam a tekintetemet a tömegen, kihagytam-e valakit, akivel beszélnem kellett volna.

Ehelyett azonban olyasvalakit látok, akit biztosan nem hívtunk meg. Egy magas, sötét hajú gyerek áll Nessa barátai körében. Egyenesen föléjük magasodik, a srác legalább százkilencvenöt centi. Szinte biztosra veszem, hogy ez egy kibaszott Gallo gyerek, a legfiatalabb.

A következő pillanatban azonban elvonja a figyelmemet Leslie Dowell, aki odajön, hogy ismét beszéljünk, és amikor visszanezék a csoportra, a magas srác már nincs ott. Beszélnem kell a biztonságiakkal, hogy figyeljenek oda.

Először azonban kaja. Alig volt ma időm enni. Lekapok néhány garnélát a büféasztalról, aztán körülnézek normális ital után. A pincérek gyöngyöző pezsgővel teli poharakat visznek körbe, de nekem nem kell az a szar. A bárnál túl hosszú a sor. Amire igazán vágyom, az a tízéves single malt Egan's whiskey a dolgozószobámban.

Nos, miért is ne? Már találkoztam a legfontosabb emberekkel. Leléphetek egy percre. Majd visszajövök, ha megjött a popénekes. Apa jó mélyen a zsebébe nyúlt érte. Nem tudom, hogy azért csinálta-e, mert boldoggá akarta tenni az ő kis angyalkáját, Nessát, vagy csak felvágásból. Akárhogy is, a vendégek odalesznek érte.

Bőven visszaérek addig.

Visszamegyek, majd fel a lépcsőn a lakrészem felé. Van egy kis bár a dolgozószobámban. Semmi különös, csak néhány palack jó minőségű alkohol és egy minihűtő. Előveszek egy kellemesen nehéz poharat, beledobok három nagy jégkockát, és alaposan meglocsolom whiskey-vel. Beszívom a mámorító körtés, füstös-fás illatot. Majd beleiszom, és élvezem, ahogy végigmarja a torkomat.

Tudom, hogy vissza kellene mennem a partira, de őszintén szólva most, hogy itt vagyok a csendben és nyugalomban, élvezem a pihenőt. Kell egy bizonyos fokú narcizmus ahhoz, ha valaki politikus akar lenni. A bájcsevegésből és figyelemből kell töltekezni.

Engem ezek egyike sem érdekel. Engem csak az ambíció hajt. Én az irányításra vágyom, a gazdagságra és a befolyásra. Érinthetetlen akarok lenni.

Ez azonban azt jelenti, hogy maga a kampányolás fizikailag kimerítő tud lenni.

Úgyhogy amikor visszasétálok a folyosón, az eredeti tervemmel ellentétben a lépcső helyett a könyvtárba fordulok be.

Ez az egyik kedvenc helyiségem a házban. Szinte senki nem jön ide rajtam kívül. Csendes. Megnyugtató a papír, a bőr és a nyírfahasábok illata. Az anyám miattam gyújtat be esténként. A ház többi részében olyan mértékben jár

a légkondicionáló, hogy soha nincs túl meleg egy kis tűzhöz a kandallóban.

A kandallópárkány fölött a szépanyám, Catriona portréja lóg. Az éhínség idejében jött Chicagóba, ahogy sok másik ír bevándorló. Tizenöt éves volt csupán, amikor egyedül átszelte az óceánt három könyvvel a bőröndjében, és két dollárral a bakancsában. Egy gazdag férfinál dolgozott cselédként az Irving Parkban. Amikor a pasas meghalt, Catrionára hagyta a házat és közel háromezer dollárt készpénzben és kötvényekben. Egyesek szerint titokban viszonyuk lehetett. Mások úgy tartják, a szépanyám megmérgezte a férfit, és meghamisította a végrendeletét. Akármi legyen is az igazság, a házból Catriona egy kocsmát csinált.

Ő volt az első Griffin Amerikában. A szüleim szeretik azt mondani, hogy az azonos nevű ír hercegek leszármazottai vagyunk, de én jobban szeretem az igazságot. Mi testesítjük meg az amerikai álmot: egy család, aki a szolgasorból a chicagói polgármesterségig jut. Legalábbis remélem.

Egy percig csendben ülök, iszogatok, majd elkezdem át-pörgetni az e-mailjeimet. Soha nem lehetek sokáig tétlen.

Mintha valami zajt hallanék, egy pillanatra megállok. Az jut eszembe, hogy biztosan a személyzet egyik tagja van a folyosón. Mivel nem hallok semmi egyebet, visszafordulok a telefonomhoz.

Aztán egyszerre két dolog is történik.

Először is olyan szagot érzek, amitől feláll a szőr a tarkómon. Füst, de nem a tűz tiszta füstje az. Ez erős, égő kémikália szaga.

Ugyanakkor meghallok egy hangot, mintha valaki hirtelen beszívná a levegőt, csak annál tízszer hangosabb. Majd melegség és fény villan, ahogy a függönyök lángra kapnak.

Felpattanok a fotelemből, és a jó ég tudja, mit kiabálok. Szeretem azt hinni, hogy meg tudom őrizni a hidegvéremet vész esetén, ám egy pillanatra összezavarodom, és pánikba esem, miközben azon merengek, mi a franc folyik itt, és mit kellene tennem.

Aztán győzedelmeskedik a józan ész.

A függönyök felgyulladtak, valószínűleg a kandallóból pattant ki egy szikra. Elő kell kerítenem a porral oltó készüléket, mielőtt az egész ház leég.

Ez logikus is.

Egészen addig, amíg valaki ki nem ugrik az egyik fotel mögül, aztán kiszalad mellettem a könyvtárból. Ettől még jobban megijedek, mint a tűztől.

A felismerés, hogy nem voltam egyedül a könyvtárban, durván sokkol. Annyira ledöbbenek, hogy meg sem nézem alaposan a betolakodót. Csak azt fogom fel, hogy közepesen magas és sötét hajú.

A figyelmemet visszavonzzák az egyre hízó lángok. Már a mennyezetre és a szőnyegre is átterjedtek. Perceken belül az egész könyvtár lángokba borul.

Végigrohanok a folyosón a takarítószerterárhoz, ahol a poroltót tartjuk. Aztán visszaszaladok a könyvtárba, kihúzom a biztosítékot, és telefújom a helyiség egész oldalát habbal, amíg el nem alszik minden parázs.

Amikor abbahagyom, a kandallót, a foteleket és Catriona festményét beteríti a fehér vegyi hab. Az anyám kurva mérges lesz.

Erről beugrik, hogy valaki másnak is köze van ehhez az egész felforduláshoz. Visszarohanok a lépcsőhöz, és még épp meglátok három személyt, akik menekülőre fogták: egy szőke

lányt, aki rohadtul Nora Albrightra hasonlít, egy számomra ismeretlen barna hajú lányt és a kibaszott Nero Gallót.

Tudtam! Tudtam, hogy a Gallók belógtak!

A kérdés csak az, miért.

A családjaink közötti rivalizálás majdnem egészen Catriona idejéig nyúlik vissza. A szesztilalom idején a dédapánk az északi területek illegális lepárlóüzemeinek irányításáért küzdött. Conor Griffin győzedelmeskedett, és a családunk azóta is abból a pénzből él.

Ám az olaszok soha nem adják fel könnyen. Salvator Gallo kívárta Conor minden lefőzött piaszállítmányát, és eltérítette a furgonokat, hogy aztán ellopja a szeszt, és megpróbálja kétszeres áron visszavásároltatni vele.

Később a Griffin család átvette az irányítást a Garden City-i lóversenypályák fogadásai fölött, a Gallók pedig egy illegális lottót indítottak a városban. Miután az alkohol ismét legálissá vált, a családjaink rivális kocsmákat, szórakozóhelyeket, sztriptízbárokat és bordélyokat üzemeltettek. Közben továbbra is árusítottak kevésbé legális partidrogokat, fegyvereket és lopott árut.

Manapság a Gallo család az építőiparra tért át. Elég jól megélnék belőle. Ám sajnálatos módon látszólag az érdekeink mindig összeütközésbe kerülnek. Mint ahogyan most is. Bobby La Spatát támogatják. Talán azért, mert kedvelik. Talán azért, mert még egyszer keresztbe akarnak tenni nekem.

Azért jöttek ide ma este, hogy beszéljenek a sorsdöntő szavazók valamelyikével?

Szeretnék lecsapni valamelyikükre, hogy ezt megkérdezzem. Ám mire megtalálom a biztonságiakat, akiket erre az estére felfogadtunk, Gallóék már felszívódtak, a magas sráccal együtt.

Az istenit!

Visszamegyek a könyvtárba, hogy újból felmérjem a károkat. Egy kibaszott káosz az egész, egy füstölgő, bűzölgő és ázott felfordulás. Tönkretették a kedvenc házrészemet.

És mit kerestek itt egyáltalán?

Körbenézek, próbálok rájönni, mit akartak.

Semmi különleges nincs a könyvtárban, az értékes papírok és feljegyzések az apám dolgozósobájában vannak, vagy az enyémben. A készpénzt és az ékszereket a ház különböző részein elrejtett széfekben tartjuk.

Akkor mit kerestek?

Ekkor téved a pillantásom az összeeső habbal lefröcskölt kandallópárkányra. Látom a kandallóórát és a homokórát. Ám a nagyapám zsebórája hiányzik. Körülnézek a földön, még a fahasábok hamvai közt is, hátha valahogy beesett a rostélyra.

Semmi. Sehol nem találok.

Azok a kibaszott digók ellopták.

Leviharzom a földszintre, ahol a parti most kezd újra beindulni a tűzjelző megszólalása után. Meglátom Nessát néhány barátjának nevetgélve. Megkérdezhetném tőle, ő hívta-e meg Sebastian Gallót, de kizárt, hogy ennyire ne lenne képbem. Ráadásul boldognak tűnik a felfordulás ellenére is, nem akarom megzavarni őt.

Ugyanezt a kedvességet a barátaival már nem teszem meg. Amint meglátom Sienna Portert, karon ragadom, és egy kicsit elhúzódom Nessától.

Sienna egy vékony vöröske, Nessa főiskolái csoporttársa. Észrevettem korábban, hogy egyszer-kétszer lopva rám pillantott. De ami még fontosabb, biztosra veszem, hogy ő azon lányok egyike, akik korábban Sebastiannal beszélgettek.

Sienna nem tiltakozik, amiért elvezetem, csupán rákvörös lesz, és azt mondja:

– Sz-szia, Callum!

– Sebastian Gallóval beszélgettél korábban? – kérdezem.

– Öh, hát ő beszélt velem. Mármin mindannyiunkkal. Nem kifejezetten velem.

– Miről?

– A főiskolai kosárlabda-bajnokságról leginkább. Tudod, a csapata játszott az első fordulóban...

Megrázom a fejemet, és a szavába vágok.

– Tudod, ki hívta meg?

– N-nem – dadogja kikerekedett szemmel. – De ha szeretnéd, rákérdezhetek...

– Hogy érted ezt?

– Azt hiszem, később találkozunk vele a Dave & Buster'sben.

– Mikor? – kérdezem, és egy kissé túl erősen szorítom a karját.

– Öhm, tízkor, azt hiszem – válaszolja, és felszisszen.

Bingó!

Eleresztem. Ő a másik kezével megdörzsöli a karját.

– Köszí, Sienna – mondom.

– Nincs mit – feleli teljesen összezavarodva.

Előveszem a telefonomat, és felhívom Jack Du Pont-t. A főiskola óta barátok vagyunk, ő a testőröm és a verőemberem, ha szükséges. Mivel egy egész biztonsági szolgálatot felbéreltünk a partira, nem jött el ma este. Ám azok kurvára haszonlatannak bizonyultak. Úgyhogy most Jackre van szükségem.

Egy kicsengés után felveszi.

– Hali, főnök!

– Gyere értem! – mondom neki. – Most rögtön!